

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Paulo. 183.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

vexatores suos vincebāt, & cūm mortem
 oppeterent, vita præditos in fugam verte-
 bant, ob eam causam Dominus his verbis
 vsus est. Noua enim erat hæc vincendi ra-
 tio, vt per cōtraria victoriam adipisceren-
 tur, nec vnquam succumberent, verūm,
 perinde ac si certaminis exitus in ipsorum
 arbitrio ac potestate situs esset, ita ad cer-
 tamina progredierentur. Atque, vt hoc cla-
 rius perspicias, animaduerte quem admo-
 dum nefarij illi ac pestiferi Iudæi eos tan-
 quam irretitos tenerent, & tamen summa
 consilij inopia premerentur, ac dicerent,
 Quid faciemus his hominibus? Nam hoc
 demum erat, quod admirationem affere-
 bat, atque ab hominum sensibus alienum
 erat, omnemque stuporē excedēbar, quod
 cūm eos tenerent, ac vinculis coërcerent,
 verberibusque afficerent, tamen in sum-
 ma animi anxietate versabantur, eāsque,
 quæ victis conueniebant, voces emitte-
 bant, per eas videlicet res victi ac subacti,
 quatum ope victoriam sibi opinionis erro-
 re fingebant. Nam quæ ad eorum dedecus
 & infamiam moliebantur, hæc ad eorum
 gloriam redundare conspiciēbant. Verè
 itaque Dei virtus in Apostolorum infir-
 mitate vberius lucebat. Non enim nego-
 tia subeunt, atque acie cōtrā instruentes,
 nec arma fabricantes, ac militares copias
 contrahentes, verūm animum duntaxat
 ad perferendos dolores præparantes, hac
 ratione trophæa vbique statuebant.

Paulo. 183.

Videris, vt nonnulli aiunt, alienis labo-
 ribus te ipsum ornare, atque aliorum su-
 doribus frui. Ceterū illi quidem hoc no-
 mine te accusant: ego verò nonnihil lau-
 do. Multò enim satius est, etiam aliorum
 scripta in ore habere, quàm cessare deli-
 diaque torpere, ac nugari.

Eulogio. 184.

Diuinus Paulus omiſſa perſæpe enun-
 ciatione percunctationem adhibet, quod
 hac ratione suauiore ac magis efficacem

γήσκοιτες τὸς ζῶντας ἐτρέποντο ἄλλο
 τὸ τὸ ἐφ' ἑμὸν γὰρ ἡμεῖς τῶν
 κίς ὁ τρέπος, τὸ ἄλλο τῶν ἐλαττων
 κερατηκέναι, καὶ ἠπάσθη μὲν μὴ δι-
 πώποτε. ὡς δ' αὐτὸς ὄντας κελύς τὸ
 τέλος, ὅπως ἔπι τὸς ἀγωνίας ὀρμη-
 κέναι τῆτος, καὶ ἵνα τὸ μᾶθης σα-
 φέστερον, βέα τὸς ἀλιτηγίας Ἰσδ αἰγας,
 ὡσπερ ἐν δικτύοις αὐτὸς ἐχούσας, καὶ
 ἀλαπορούσας, καὶ φεάζοντας, πὶ
 ποιήσασθαι τοῖς ἀνθρώποις τῆτος. τὸ
 γὰρ δὴ θαυμάζον καὶ παρὰ δόξον, καὶ
 πᾶσαι ἐκπλήξιν ἑσφραῖνον, ἵστο ἡμῶν,
 ὅτι ἔχοντες αὐτοὺς, καὶ δεσμοῦτες,
 καὶ τύποντες ἐν ἀμυχανία ἡσας, ἐπὶ τῆ-
 μέθων ἀφίεσαι φωνίας. ἄλλο τούτων
 ἠπώμωμοι, δι' ὃν ἐδοκου κρατεῖν. ἄσφ
 γὰρ εἰς ἀδόξιν αὐτῶν ἐμυχανίδο, τὰ
 ταῦτα ἑσφ τὸν κελύας αὐτῶν ἐθεσν-
 το γινώσκω. ὅπως οὐκ ἢ διώσας τὸ
 βέσδ ἐν τῇ ἀσθενείᾳ τῶν ἀποστόλων
 πλῆον διέλαμπεν. ἔ γὰρ παράγματα
 ἑσφ ἀνδρόντες, καὶ ἀπὸ στρατευόμενοι,
 οὐδ' ὄπλα χαλκεύοντες, καὶ φραπίας
 συλλέγοντες, ἀλλὰ τὸ γινώσκω τῶν
 σκευάζοντες εἰς τὸ χαλκῶς παθὲν μόνον,
 ἔπο τὰ τρέπασα πανταχὸ ἡγεῖται.

Παύλο. 185.

Εἰσας, ὡς φασί πῆς, ἀλλοῖσι
 ἀναγλαζέσασθαι πόνοις, τοὺς ἐτέρων
 ἰσφραγας καρπούμενος, πλῆον ἀλλ'
 ἐκείνοι μὲν αἰπάσθαι, ἐγὼ δὲ ἡμέμα
 ἀποδέχουμαι. τὸ γὰρ ἀργεῖν, καὶ φρα-
 θυμῆν, καὶ φλυαρεῖν, πολλῶ ἀμει-
 νοι τὸ κἂν τὰ τῶν ἄλλων συχρῆμα-
 τα ὅτι σόματος ἔχει.

Eulogio. 186.

Ο' θεαπέσιος Παῦλος τὸ ἀποφαι-
 νεσθαι πολλάκις παρείς, κατ' ἐρώτη-
 σιν παρὰ γει, τίμω ἀποδέξιν ἡμερω-
 τέσθιν